

ЗЛОЧИН У ЗАГОНИМА – ОПШТИНА БРАТУНАЦ

05.07. И 12.07.1992. ГОДИНЕ

ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ И ЕТНИЧКИ САСТАВ СТАНОВНИШТВА БРАТУНЦА

Општина Братунац се налази у источном дијелу Босне и Херцеговине. Граничи се са општинама: Зворник, Власеница и Сребреница. Површина општине износи 293,05 km². Општина је била састављена од 13 мјесних заједница: Бјеловац, Бљечева, Братунац, Факовићи, Глогова, Хранча, Коњевић Поље, Кравица, Осамско, Подчауш, Суха, Вољевица и Жлијебац. У овим мјесним заједницама су се налазила следећа насељена мјеста: Абдулићи, Бањевићи, Биљача, Бјеловац, Бљечева, Бољевићи, Брана Бачићи, Братунац, Дубравице, Факовићи, Глогова, Хранча, Јагодња, Јакетићи, Јелах, Јежештица, Јошева, Коњевићи, Красановићи, Кравица, Липеновићи, Лозница, Магашевићи, Михаљевићи, Млечва, Мратници, Оченовићи, Оправдићи, Пирићи, Побрђе, Побуђе, Подчауш, Полом, Раковац, Редовац, Сикирић, Слапашница, Станатовићи, Суха, Шиљковићи, Тегаре, Урковићи, Витковићи, Вољавица, Вранешевићи, Загони, Залужје, Запоље, Жлијебац.

Географски положај општине Братунац

Према резултатима пописа из 1991. године у Братунцу је живјело 33.619 становника, националну структуру су чинили: Срби 11.475 (34,1%), Хрвати 40 (0,1%), муслимани 21.535 (64,1%), Југословени 223 (0,7%), остали и непознато 346 (1%)¹. Срби су чинили већину у 27 насеља, а муслимани у 23 насеља.

Резултати пописа становништва 1991. године

Према резултатим пописа из 2013. године у Братунцу живи 20.340 становника, националну структуру чине: Срби 12.350 (60,6%), Хрвати 33 (0,2%), Бошњаци 7.803 (38,4%), остали и непознато 154 (0,8%)². Срби чине већину у 30, насеља, Бошњаци у 19 и једно насеље је ненасељено.

¹ Доступно на : <http://www.statistika.ba/?show=12&id=20052>, посјећено 14.04.2021. године.

² Исто.

Насеље Загони припада општини Братунац. Површина села Загони износи 4,04 km². Према попису становништва из 1991. године Загони су имали укупно 588 становника, од чега је етнички састав становништва изгледао овако: Срби 483 (82,1%), муслимани 103 (17,5%) и остали два (0,3%). Насеље Загони, према попису становништва из 2013. године, има 316 становника, а по националној структури Срба има 298 (94,3%), уз 18 Бошњака (5,7%).³

Географски положај насеља Загони у општини Братунац

ОПИС ДОГАЂАЈА

У мају и јуну 1992. године, муслимани су свакодневно изводили нападе на српска села око Сребренице и Братунца. Братуначко село Загони одолијевало је муслиманским провокацијама све до почетка јула исте године. Треба истаћи да су Загони већим дијелом били окружени муслиманским насељима. Према горе наведеним статистикама у селу је живјело већином српско становништво што је потврдио и свједок Радоје Гвозденовић те у својом свједочењу навео да су Загони били већински српско село са 29 домаћинстава.⁴

Миладин Гвозденовић износи занимљиво свједочанство о међусобним односима Срба из Загона и муслимана из околних села: „Ја сам од рођења живио у Загонима, селу близу Братунца, које је чисто српско село. Добро памтим и прошли рат. У том рату Загони су били попаљени, али су то урадиле усташе које су дошле из Братунца. Од муслимана из сусједних села Бљечева и Чизмићи ми нисмо имали никаквих проблема јер смо се крили код њих кад су наилазиле усташе, а они код нас кад су наилазили четници. Послије тог рата ми смо живјели добро све до 1990. године када су они почели да провоцирају нас Србе на разне начине.“⁵

Миладин даље наводи примјер провокација које је он лично претрпио од стране комшија муслимана: „Као примјер само да наведем Шаџира Мемешевића, сина Нурије из Бљечеве који је 18. маја 1990. године у аутобусу хтио да поцијепи моју шајкачу коју сам ја одувик носио и до тада му није сметала. Исто тако, хтио је да поцијепи шајкачу Млађи из Братунца, заборавио сам му презиме, па је он због тога почео да носи качкет. Прије почетка рата, ноћу је било припуцавања на наше село, те смо ми око села морали организовати страже. Послије тога смо се самоиницијативно почели и ми наоружавати, како је ко могао и знао. Све док није почео прави рат скоро свакодневно су из Бљечеве пуцали према нашем селу док смо ми обрађивали имања, а наше страже су на те провокације одговарале.“⁶

³ Исто.

⁴ Изјава Радоја Гвозденовића.

⁵ Изјава Миладина Гвозденовића од 09.02.1993. године., Братунац.

⁶ Исто.

Да су мјештани Загона живјели са својим комшијама у пријатељским односима све до избијања ратних сукоба потврђује у својој изјави и Нуриф Мемишевић, који говори да је цијели живот живио у Бљечеви те да је био у добрим комшијским односима са Србима из села Загони, Магашићи, Жежестице, Хранче и шире. Свједок говори да су добри комшијски односи трајали све до избијања ратних сукоба.⁷

У прољеће 1992. године, као и у осталим српским селима у Подрињу тако се и у Загонима становништво организовало у сеоске страже ради заштите села од могућих упада муслимана. Да су се страже чувале потврдио је и свједок Божана Гвозденовић која је живјела у Загонима, те о је почетку ратних сукоба изјавила: „Ми смо добро живјели са нашим комшијама муслиманима из Бљечева и Чизмића. Ишли смо једни другима на весеље и на жалост. Када је почео рат ми нисмо више контактирали јер смо почели свако око свог села чувати страже, али није било напада на село.“⁸

Миленко Милошевић који је учествовао у одбрани села је изјавио: „Када су почели ратни сукоби у бившој БиХ, супруга и дјеца су отишли код родбине у Сремску Митровицу, а ја сам се укључио у територијалну одбрану, односно остао сам у селу у циљу одбране села од евентуалних напада муслимана.“⁹

Први напад на Загоне догодио се 5. јула 1992. године. У Кривичној пријави СЈБ Братунац¹⁰ и Рјешењу о спровођењу истраге Основног суда Зворник¹¹ се наводи да су муслиманске формације из Сребренице извршиле напад на село Загони 5. јула 1992. године око 15 часова. Овај напад је извршен изненада док су мјештани села Загони обављали пољопривредне послове. Муслиманске формације су опљачкале село и пуцали у сваког цивила кога су срили на путу. Убили су пет припадника ТО Братунац и шест цивила, затим су са групом ненаоружаних муслимана пљачкали куће, те су их палили.

Већ помињаног Миладина Гвозденовића напад на село Загоне је затекао у кући те у својој изјави наводи да су око 15 часова почеле да падају гранате истовремено са пешадијским нападом из правца Пала и из Бљечева, те је почело да пуца са свих страна од Каолина и са Лађе. Свједок је покушао да нађе излаз из села и да дође до куће свог сина Радоје. На путу изнад куће нашао је Радојеву кћерку Раду која је била мртва. Како није могао да извуче њезино тијело кренуо је да се извлачи из обруча. Свједок је на раскршћу изнад „Пропратнице“ видио да горе куће у село и чуо вриштање те је препознао да се ради од Ради Милошевић. Свједок наводи да је Рада Милошевић касније пронађена мртва у селу.¹²

Божану Гвозденовић напад на Загоне затекао је на њиви док је обављала пољске радове: „Дана 5. јула 1992. године била сам у кући и радила свакодневне послове. У 13 часова позвала ме јетрва

⁷ Изјава Нурифа Мемишевића, од 25.01.1994. године.

⁸ Изјава Божане Гвозденовић, од 05.01.1993. године.

⁹ Записник о саслушању свједока Миленка Милошевића, број: Кри 107/94, од 07.10.1994. године.

¹⁰ Кривична пријава, СЈБ Братунац, број: 28/93, од 29.03.1993. године.

¹¹ Рјешење да се спроведе истрага Основног суда у Зворнику, број: Ки 68/93, од 10.11.1993. године .

¹² Изјава Гвозденовић Миладина, од 09.02.1993. године.

Деса да купимо сијено на њиви званој `Милановача`, која је на страни брда према Бљечеву. У купљење је дошло нас шест жена и два старија мушкарца. Кад смо дошли на њиву на нас је пуцао митраљез из једне куће из Бљечеве. Ми смо се мало склонили, а када је он престао пуцати почели смо купити сијено. Радили смо око један сат и скупили смо за једно сијено, а онда смо сјели у хлад да се одморимо и пијемо воде. У том тренутку из исте куће на нас је поново пуцано из митраљеза. Видјела сам на прозору двојицу мушкараца, али их нисам могла препознати. Истовремено су са Пала почели гађати минобацачима и топом свуда по селу и по нашим положајима. Пало је пуно граната и ја их нисам бројала. Почели смо бјежати према нашем гробљу гдје су наши држали стражу. Из Бљечеве су почели викати `вуците их у ријеку, хватајте их живе`. Видјела сам да из потока према нама иду двојица са пушкама и жути тракама око руке. Знала сам да су муслимани јер се наши војници нису обиљежавали. Ми смо наставили бјежати и када смо дошли до нашег рова питала сам мужа Радоја за нашу дјецу, јер нам је кћер Рада, рођена 1973. године, остала у кући, а за синове Татомира и Драгана нисам ништа знала. Радоје ми је рекао да идем да видим шта је с њима, а он мора остати да организује одбрану јер су муслимани нападали са свих страна и чула сам их да вичу `јуриш на четнике, не дајте им на Каолин, хватајте их живе`.

Рада Гвозденовић

Међу њима сам препознала једног муслимана из Бљечеве који је са мојим сином Драганом ишао у школу и заједно су отишли у војску. Он је, са још једним којег нисам препознала, дошао до Весине штале у засеок Јелак, а Деса и ја смо се склониле под шупу код те штале, па му је онај рекао `запали Весину шталу`. Он је мало размислио, а онај други је рекао `ајмо их хватати живе, ено их трче низ њиве, па ћемо се вратити касније` и они су отишли према мјесту одакле се чуо плач и врисак жене. Одатле сам отишла до моје куће и ушла у кућу, али Раде није било у кући, па сам се вратила Весиној кући, сакрила се под веранду са Десом, а када је наишао мој муж Радоје нас троје смо пошли према `Папратници`, одакле је он отишао даље да види шта је са осталима, а Деса и ја смо отишле на Каолин. На Каолину је већ била стигла наша војска из Братунца па су потиснули муслимане назад у Бљечеву. Док је стигла помоћ, муслимани су на раскршћу убили моју кћерку Раду, а у селу још око десет мушкараца и жена, запалили су скоро све куће, остале су само четири, убијали су стоку, из кућа су износили вриједне ствари, а након тога их попалили.“¹³

Један од Божаниних синова, Драган Гвозденовић, је изјавио да се 5. јула 1992. године налазио у својој кући када је у 15:20 часова пала граната коју су испалили муслимани из правца Пала код Сребренице. У тренутку напада он се налазио у кући са сестром Радом, братом Радомиром и другом Гораном Спајићем, док је потврдио да је мајка отишла да купи сијено. „Чим је експлодирала граната, помислили смо да су муслимани извршили напад на село, јер су претходно скоро свакодневно вршили провокације пуцајући са својих положаја у правцу нашег села. Моја сестра Рада истрчала је и повикала да су, такође, гранатом погодили кућу комшинице Ковиљке Гвозденовић, тј. моје стрине. За њом смо истрчали и нас тројица, а ја сам одмах затим пошао

¹³ Изјава Божане Гвозденовић, од 05.01.1993. године.

заједно са братом Радомиром на брдо изнад куће гдје су се налазили браниоци села, а сестри сам рекао да остане у кући и не знам шта се касније с њом дешавало. Пошао сам према мјесту гдје сам претпостављао да се налази мој стриц Драгомир Гвозденовић заједно са осталим браниоцима. Прије него што сам стигао на то мјесто, са свих страна је почело да пуца из пјешадијског оружја, а највише са оближњег брда `Лађа`. Наше куће биле су засуте паљбом. Стигли смо на мјесто гдје се требао налазити мој стриц, али га ту нисмо затекли. Радомир и ја смо потражили заклон. На удаљености на нешто мање од 100 метара испред нас видео сам униформисаног човјека, у униформи бивше ЈНА, који је држао у руци аутоматску пушку, а на лиjevом рукаву жуту траку, по којој сам закључио да он није бранилац села, већ да је муслимански војник. (...) Рекао сам свом млађем брату Радомиру да остане на том мјесту, а ја сам пошао према центру села, гдје је пала граната, да бих потражио оца, који је такође учествовао у одбрани села.“¹⁴

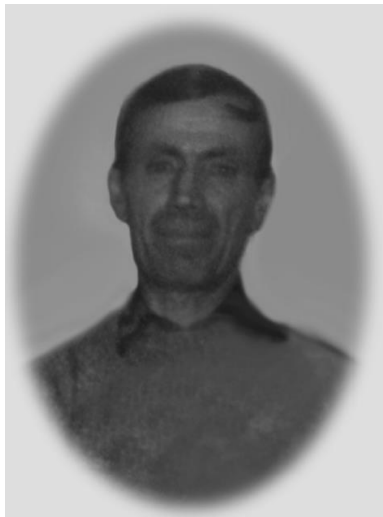
Он је, такође, описао један занимљив детаљ из ког се види да је у напад на Загоне учествовало сво расположиво становништво Бљечеве: „У међувремену, видео сам групу жена које су долазиле из правца `Лађе` и галаме. Помислио сам да су то жене из села и почео да их довикујем по имену, а пошто се оне нису одазвале, закључио сам да су то муслиманке које су узеле учешће у нападу на село.“¹⁵

Драган описује шта се даље дешавало: „Када сам се налазио на око 50 метара од куће мог стрица, у неким кукурузима, схватио сам да је село било потпуно опкољено од стране муслимана и видео да су ушли у село и почели палити неке од кућа. С тог мјеста позвао сам гласно рођака Мићу Гвозденовића, сина Благоја (Драганов стриц – примједба аутора), али се он није одазвао, а одмах затим видео сам да се поред куће налази група од четири до пет младића од којих је један био у маскарној униформи, двојица у униформи цивилне заштите плаве боје, а један у униформи бивше ЈНА. Међу њима сам препознао мог школског друга, муслимана из Чизмића. Примјетио сам да је неколико муслимана било и у кући мог стрица, а који су претурали ствари у просторијама, а одмах затим кућа је почела да гори. Кријући се, одатле сам пошао према `Лађи`, гдје сам претпоставио да се налазе браниоци села, али сам успут срео групу муслимана коју у први мах нисам препознао. Помисливши да су то браниоци који се повлаче из `Лађе` и да је међу њима стриц Љубо Гвозденовић (мисли се на Драгољуба Гвозденовића – примједба аутора), повикао сам да не иду даље према селу у коме су већ били муслимани, али сам истовремено у овој групи препознао мог школског друга који је имао надимак `Зеле`, а родом је из Мекота, који је повикао према мени `хајде шолски и тебе чекамо`, а затим се обратио осталима у групи и рекао `хватајте Драгана ту је у кукурузима`. Успио сам некако да се извучем одатле и потрчао у правцу Братунца, преко рудника `Каолина` и у њиви Саве Гвозденовића, на једној међи, наишао на тијело убијене Душанке, невјенчане супруге Чеде Пауновића, из Братунца, која је тог дана, као медицинска сестра кренула у посјету браниоцима села. Надомак куће мог стрица Љубе Гвозденовића видео сам да се испред ње налази група муслиманских војника и да је кућа већ горјела, а затим сам, кријући се, пошао ка мјесту званом `Каолин`. Видео сам групу жена из села која је бјежала из села ка потоку званом `Гушавка`, коју су примјетили и муслимански војници и пошли ка тим женама и том приликом сам

¹⁴ Записник о саслушању свједока Драган Гвозденовић, Основни суд у Зворнику, од 23.12.1994. године.

¹⁵ Исто.

чуо да један од њих говори `ајмо за њима, одоше ка потоку`. Када су војници пошли према овим женама, мени се створила могућност да неопажено изађем из села и одем на Каолин. На овом мјесту нашао сам најмлађег брата Татомира који је, плачући, рекао да нам је погинула сестра Рада. Тијело убијене сестре нашао сам на мјесту званом `Раскршће`, а недалеко од ње био је мој стриц Драгољуб Гвозденовић који је, такође, био убијен. На том мјесту сам, дубоко потресен, над тијелима моје сестре и стрица, провео остатак времена док нису браниоци села успјели да протјерају муслимане и потисну их према њиховом селу Бљечеви. Придружио сам се браниоцима села који су сакупљали жртве и рањенике и лично трактором превезао у Братунац убијене мјештане који су пронађени у селу.“¹⁶

Драганови стричеви с лијева на десно: Благоје и Драгољуб Гвозденовић

Напад на село Загоне преживио је и Татомир Гвозденовић, а о том догађају је изјавио: „Прије избијања рата ми смо се добро слагали са комшијама из Бљечева и Чизмића. Из тих села ја сам имао доста пријатеља са којима сам се дружио и ишао у школу. Кад је почео рат ми смо чували страже око нашег села. Честе су биле провокације муслимана из Бљечева, Чизмића и са Пала јер су они пуцали према нашим положајима и по селу пешадијским наоружањем и ми смо им узвраћали, али никад није било већег напада. (...) У кући смо били ја, моја сестра Рада и кум Спајић Горан. Око петнаест часова по селу су почеле да падају топовске и минобацачке гранате са Пала и за десет минута пало их је 37. Ја сам одмах узео пушку и пошао на положај да браним село, јер сам знао да ће они послѣје граната напасти пешадијом. Док сам стигао до положаја изнад моје куће са свих страна је отворена пушчана ватра. Чуо сам како са косе зване `Лађа` вичу `Алаху егбер` и пуцају и исто тако чуо сам јаку пуцњаву и из правца Јеловца. Схватио сам да су село опколили са свих страна. Истовремено је из правца Будака и Бљечеве кренула група муслимана лупајући у шерпе и вичући `ухвати га Жиро, ено га у Дубовима под Међом`, `ено двојице у Ићиним странама на путу` итд. Међу нападачима сам препознао свог школског друга који је имао надимак `Штица`, а ишао је са мношћом у школу у Бљечеву. Иако сам му име заборавио препознао сам још једног муслимана из Чизмића који је викао `фатај Драгана живог, јебем му сестру`. Тај други муслиман из Чизмића је

¹⁶ Исто.

ишао с мојим братом Драганом у школу. Нисам више никога могао препознати јер су били необријани, а били су обучени у униформе и цивилна одјела, ишли су у групи од око петнаестак и били су наоружани аутоматским оружјем. Тако у групама упадали су у куће, износили из њих вриједне ствари, а онда куће палили. Прво су запалили кућу мог чиче Љубе, онда чиче Благоја, Саве, Рајка, Илије, Милоша, Неђе, Митра, Неге итд. Ја сам све ово гледао са сусједног бријега званог `Крушке`, јер сам се успио извући из обруча и био сам од њих удаљен око 300 метара, али сам све могао добро видјети. Убрзо је стигла наша војска и потиснула непријатеља. С војском у село сам ушао и ја. Прво сам наишао на мртвог чичу Драгу, а мало даље лежала је и моја сестра Рада.¹⁷

Татомиров брат Радомир Гвозденовић рекао је да након једног часа није могао да препозна рођену сестру Раду коју је затекао исјечену и масакрирану изнад родне куће. „Била је искасапљена“, додао је Радомир Гвозденовић. Он је нагласио да су се злочинци иживљавали над женама којима су одсијецали дојке и убијали их десетинама убода оштрим предметима. Међу убијеним било је пет жена, а старац Михајло Михајловић још се води као нестала особа. Радомир Гвозденовић истакао је да му је код спаљене куће у Загонима из сребреничке заштићене зоне УН 21. фебруара 1995. године убијен отац Радоје.¹⁸

Своје свједочење о дешавањима у Загонима изнио је и Миленко Милошевић: „Између 10 и 10:30 часова 5. јула 1992. године кући је дошла моја супруга са млађим сином Александром, старим четири године, са намјером да мене и мајку обиђе и да се истог дана врате у Љубовију гдје су тада били привремено смјештени код рођака. Међутим, нешто послје 15 часова, истог дана, муслиманске снаге извршиле су изненадни напад на село Загони, опколивши га са свих страна. Напад је почео прво са гранатирањем, а касније и са пјешадијским оружјем. Пошто сам примјетио да су се нападачи приближили на око 200 метара од куће мог таста, ја сам се са породицом склонио у подрум. Приликом напада муслимана код мене се затекао и Радоје Гвозденовић из Загона, који се такође склонио у подрум заједно са мојом породицом. Пошто је напад постао све жешћи, на иницијативу Радоја, нас двојица смо изашли са пушкама, да би се придружили браниоцима села. Заузели смо одбрамбени положај на око 30 метара од куће. Остали чланови породице су били у подруму. Током борбе хтио сам да идем кући и видим шта је са породицом, али је један од бранилаца рекао да је видио када се моја породица извукла из куће и побјегла у поток. Пошто су муслиманске снаге биле бројније и опколиле село са свих страна, ја сам био принуђен да се са осталим браниоцима повучем према Братунцу, сматрајући да ми се породица извукла и спасила. Муслимани су ушли у село, спалили куће у Горњим Загонима, а добар број осталих кућа су опљачкали. Повлачећи се са положаја, сишао сам у поменути поток и потражио моју породицу, али нисам нашао никога. Муслиманске оружане снаге су се у 16:30 часова повукли из дијела села гдје се налази моја кућа. (...) Послије повлачења муслимана из села, мјештани и помоћ која је стигла из Братунца вратили су се у село да виде шта се десило са мјештанима који нису успјели да се извуку из села. Тада су у подруму куће мог таста, односно десетак метара испод

¹⁷ Изјава Татомира Гвозденовића, од 05.02.1993. године.

¹⁸ Доступно на: <https://lat.rtrs.tv/vijesti/vijest.php?id=303355>, посјећено 20.04.2021. године

куће пронашли моју супругу убијену и масакрирану, а мајка је била тешко рањена. Сина Александра нису нашли. Мајка је истог дана умрла на путу за болницу. Људи који су пронашли супругу причали су ми да је сва исјечена ножем.¹⁹

Миленко је даље описао шта се дешавало са његовим сином Александром: „Послије око седам дана, први пут сам чуо да је син био заробљен и да се налази у селу Пале код Сребренице. То су изјавили неки муслимани који су били заробљени. Они су рекли да ми се син налази код неке жене Зухре. Мој син је послје 12 дана размијењен. (...) Тада сам видео да је био лакше рањен у ногу, да му је рана била превијана и он ми је рекао да га нико није малтретирао и тукао.“²⁰

Да је тијело Миленкове супруге Раде Милошевић било измасакирано потврдио је Драган Гвозденовић: „Приликом превозења жртава у Братунац примјетио сам да је тијело Милошевић, Радинке – Раде, било измасакирано, односно била је ножем исјечена по грудима, а мој дјед Рајко Гвозденовић био је исјечен по лицу. Највише је било унакажено тијело Димитрић Милеве, старе око 70 година, које је било исјечено скоро у комаде и потпуно унакажено.“²¹

С лијева на десно: Измасакирана тијела Милеве Димитрић и Раде Милошевић

¹⁹ Записник о саслушању свједока Миленка Милошевића, Основни суд у Зворнику, број: КРИ 107/94, од 07.10.1994. године.

²⁰ Записник о саслушању свједока Миленка Милошевића, Основни суд у Зворнику, број: КРИ 107/94, од 07.10.1994. године.

²¹ Записник о саслушању свједока Драган Гвозденовић, Основни суд у Зворнику, од 23.12.1994. године.

Трагедија Срба у Загонима није завршила 5. јула, јер већ седам дана касније су припадници тзв. Армије БиХ извршили поновни напад на Загоне. Тај напад је изведен у оквиру шире операције тзв. Армије БиХ у рејону сребреничке и братуначке општине. Поред Загона, тај дан је нападнуто и Залазје, као и Биљача. На тај дан је убијено седам лица и спаљене су преостале четири куће које у првом нападу нису спаљене.

О другом нападу припадника тзв. Армије БиХ на Загоне изјаву је дао Радоје Гвозденовић: „Други напад био је 12. јула 1992. године, на велики српски празник Петровдан. Тада је погинуло седам лица. Настрадала је фамилија Милошевић, а три огњишта су потпуно угашена и то Душана Милошевића, Миодрага Милошевића и Драгише Милошевића.“²²

Свирепост коју су у том нападу испољили припадници тзв. Армије БиХ Радоје описује: „Поред убијених смо нашли каишеве којим су их муслимани везали за дрво и мучили. Сви су били масакрирани, исјечени и разбијених глава. Умирили су у највећим мукама.“²³

Радојев син, Драган, такође говори о другом нападу на Загоне: „Напомињем да је на моје село Загоне, од стране муслиманских оружаних снага, био извршен напад и 12. јула 1992. године, али се тада у селу нису налазили цивили, јер су после напада од 5. јула 1992. године све преостале жене, дјеца и старци напустили село и отишли у Братунац. Приликом овог другог напада у селу су се само налазили браниоци. (...) Њихова тијела су пронађена истог дана после напада муслимана, на мјесту званом `Лађа`, у близини куће Љубе Гвозденовића и била су сложена једно преко другог као балвани. Тијела су била потпуно унакажена и измасакрирана да су се тешко могла и препознати.“²⁴

Најмлађа жртва злочина у Загонима био је Мирко Димитрић са свега 18 година, док је најстарија жртва била Милева Димитрић са 90 година.

Марко Димитрић, најмлађа жртва злочина у Загонима

²² Изјава Радоја Гвозденовића.

²³ Исто.

²⁴ Записник о саслушању свједока Драган Гвозденовић, Основни суд у Зворнику, од 23.12.1994. године.

Уништене куће Радоја, Весе, Славољуба, Миладина и Драгутина Гвозденовића

Уништена кућа Љубе Гвозденовића

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица током напада на српско село Загони укупно је убијено 21 лице. У првом нападу, 5. јула 1992. године, убијено је 14 лица српске националности. Током другог напада на Петровдан, 12. јула 1992. године убијено је седам лица.

Табела Смртно страдали српски цивили и припадници Војске Српске Републике БиХ у Загонима 5. јула 1992. године

РБ	ID ²⁵	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	6157	Гвозденовић	Милорад	Благоје	1944.	05.07.1992.	
2.	6156	Гвозденовић	Миладин	Драгољуб	1954.	05.07.1992.	
3.	6158	Гвозденовић	Радоје	Рада	1973.	05.07.1992.	
4.	6155	Гвозденовић	Сретен	Рајко	1927.	05.07.1992.	
5.	15585	Димитрић	Митар	Мирко	1974.	05.07.1992.	
6.	6159	Димитрић	Милорад	Милева	1912.	05.07.1992.	
7.	6385	Димитрић	Мирко	Милован	1962.	12.07.1992.	
8.	6161	Јашински	Стеван	Матија	1940.	05.07.1992.	Од посљедица рањавања преминуо дан послије.
9.	6390	Јовановић	Јаков	Миодраг	1952.	12.07.1992.	
10.	6162	Маловић	Илија	Миодраг	1943.	05.07.1992.	
11.	6398	Милошевић	Бранко	Видосав	1968.	12.07.1992.	
12.	6404	Милошевић	Милко	Драгиша	1963.	12.07.1992.	
13.	6394	Милошевић	Живојин	Душан	1963.	12.07.1992.	
14.	6396	Милошевић	Алекса	Ђорђо	1934.	12.07.1992.	
15.	5595	Милошевић	Милован	Љубица	1939.	05.07.1992.	Према изводу из МКУ, датум смрти се наводи 28.06.1992 године, а према свједочењу Милошевић Миленка, сина преминуле, утврђено је да је датум смрти 05.07.1992.

²⁵ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

РБ	ID ²⁵	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							године.
16.	5596	Милошевић	Јован	Милош	1932.	05.07.1992.	
17.	6405	Милошевић	Милко	Миодраг	1970.	12.07.1992.	
18.	1354	Милошевић	Илија	Рада	1968.	05.07.1992.	
19.	24746	Михајловић	Јевто	Михајло	1951.	05.07.1992.	Нестао.
20.	790	Пауновић	Периша	Душанка	1954.	05.07.1992.	
21.	112	Танасијевић	Благоја	Чедомир	1942.	05.07.1992.	

Према подацима Центра, приликом напада на Загоне, 5. јула 1992. године, рањено је четворогодишње дијете, Милошевић (Миленко) Александар, рођ. 1988. године, ID: 19350²⁶.

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

У нападу на српско село Загони учествовали су припадници тзв. Армије БиХ, тачније припадници ТО Бљечева. Напад је изведен у два наврата у кратком временском интервалу, а други напад од 12. јула 1992. године је био изведен у оквиру шире акције муслиманских војних формације из Сребренице. Тешко је процијенити колико је припадника тзв. Армије БиХ учествовало у тим нападима на Загоне, али свакако да су били бројчано надмоћнији у односу на браниоце села.

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Иако је МУП Републике Српске поднио већи број кривичних пријава и извјештаја о почињеним злочинима над српским цивилима и припадницима Војске Српске Републике БиХ, 5. и 12. јула 1992. године у Загонима, до данас није подигнута ниједна оптужница како пред Судом БиХ, тако ни пред ентитетским судовима.

²⁶ Исто.